

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Europa-Parlamentets afgørelse om ikke at forfremme sagsøgeren til lønklasse LA 4 i forbindelse med forfremmelsesproceduren for 1996, annulleres.
- Europa-Parlamentet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Sagsøgeren, der er tjenestemand i lønklasse LA 5, anfægter ansættelsesmyndigheden afgørelse om ikke at forfremme ham til lønklasse LA 4 i forbindelse med forfremmelsesproceduren for 1996. Han gør gældende, at ansættelsesmyndigheden ikke har fremført nogen begrundelse for sit afslag på at forfremme ham, selv om Det Rådgivende Forfremmelsesudvalg har anbefalet hans forfremmelse siden forfremmelsesproceduren for 1995. Den anfægtede afgørelse mangler derfor fuldstændigt begrundelse.

Sagsøgeren anfører endvidere, at ansættelsesmyndigheden enten ikke har foretaget en sammenligning af fortjenester mellem sagsøgeren og de øvrige tjenestemænd, som kunne komme i betragtning til forfremmelse til lønklasse LA 4, eller har foretaget sammenligningen uden at tage hensyn til hans bedømmelsesrapporter og uden at søge oplysninger om de af hans fortjenester, som kan kompensere fra deres »fiktive fravær«. Derfor har ansættelsesmyndigheden med den anfægtede afgørelse overtrådt vedtægtens artikel 45, gjort sig skyldig i et åbenbart fejlskøn og tilsidesat princippet om ligebehandling af forfremmelsesværdige tjenestemænd.

Sag anlagt den 23. april 1997 af Carmen Gómez de Enterría mod Europa-Parlamentet

(Sag T-131/97)

(97/C 212/58)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 23. april 1997 anlagt sag mod Europa-Parlamentet af Carmen Gómez de Enterría, Luxembourg, ved advokat Eric Boigelot, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Louis Schiltz, 2, rue du Fort Rheinsheim.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Den afgørelse, der er truffet af Europa-Parlamentets Præsidium under dets møde den 15. og 16. juli 1996 (ref.: PE 251.357/PRÆS) i dets egenskab af ansættelsesmyndighed, annulleres.
- Som følge af den afgørelse, der skal træffes, kendes det for ret, at ansættelsesmyndigheden i henhold til Romtraktatens artikel 176 skal genindsætte sagsøgeren i alle hendes rettigheder og navnlig påse, at den stilling, som sagsøgeren er blevet fritaget fra, tilbagegives hende i hendes lønklasse, og at de efterbetalinger af løn, der eventuelt udestår på den faktiske dato for fri-

tagelsen fra stillingen indtil hendes genindtræden, udbetales hende med renter fra sagsanlæggets dato på 8 % p.a.

- I fornødent omfang annulleres skrivelsen fra Europa-Parlamentets formand, Klaus Hänsch, af 9. oktober 1996, hvorved denne meddelte sagsøgeren Præsidiets ovennævnte afgørelse.

- Sagsøgte tilpligtes at betale samtlige sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Sagsøgeren har anført, at Retten i Første Instans har annulleret Parlamentets afgørelse i 1994 om at fritage sagsøgeren fra hendes stilling (¹). Efter denne dom har Parlamentet truffet en ny afgørelse, hvorved den dels har »bekræftet« sin afgørelse af 1994 om at fritage sagsøgeren fra hendes stilling, og dels beslutter at afslå hendes ansøgning om stillingerne som generaldirektør for Generaldirektorat I og som konsulent ved Epicentret i Bruxelles.

Sagsøgeren mener for det første, at sagsøgte ikke har draget de nødvendige retsfølger af Rettens dom, fordi den ulovlige afgørelse om fritagelse, som blev truffet i 1994, på grund af annullationen må anses for, med tilbagevirkende gyldighed, aldrig at have eksisteret. Sagsøgeren skulle således nødvendigvis have været genindsat i den situation, som hun befandt sig i på det tidspunkt, da den annullerede afgørelse blev truffet, og Parlamentet kunne ikke lægge den annullerede afgørelse til grund, da den traf den afgørelse, som anfægtes under nærværende sag. Følgelig har sagsøgeren påberåbt sig tilsidesættelse af EF-traktatens artikel 176 samt af det almindelige princip om en retsafgørelses retskraft.

Sagsøgeren har ligeledes gjort gældende, at tjenstemandsvedtægtens artikel 25, stk. 2, og artikel 50 er tilsidesat, fordi den anfægtede afgørelse ikke giver mulighed for sikkert og præcist at fastslå grundene til fritagelsen for stillingen og heller ikke anfører, hvilke tjenstlige grunde der har givet mulighed for at anvende vedtægtens artikel 50.

Sagsøgeren har desuden fremhævet, at afgørelsen er truffet, uden at hun har haft lejlighed til rettidigt at varetage sine interesser, da ansættelsesmyndigheden (her Parlamentets Præsidium) ikke har fået kendskab til de bemærkninger, som hun har fremsat i forbindelse med det omtvistede spørgsmål, hvilket er en tilsidesættelse af retten til kontradiktion.

Hun har tilføjet, at den anfægtede afgørelse er udtryk for magtfordrejning, da den er truffet af andre grunde end de tjenstlige grunde, der nævnes i vedtægtens artikel 50, og under sådanne omstændigheder, at der ikke foreligger grunde, som efter gældende ret kan berettige den. Hun har konkluderet, at sagsøgte har anvendt sin kompetence til andre formål end dem, til hvilke den er givet sagsøgte.

Sagsøgeren har endelig anført, at sagsøgte ikke har overholdt sin forpligtelse til at træffe de afgørelser, der berører tjenstemændenes personlige forhold, inden for en rimelig

frist. Hun har i denne forbindelse anført, at Præsidiets afgørelse, som blev truffet under dettes møde den 15. og 16. juli 1996, først blev meddelt hende den 9. oktober 1996, efter at hun gentagne gange havde anmodet administrationen herom. Hun har altså i næsten tre måneder svævet i uvidenhed om sin situation, som dog er særligt prekær. Efter sagsøgerens opfattelse er denne handle måde uacceptabel og har ikke blot påført hende et økonomisk tab, men også et ikke-økonomisk tab.

(¹) Dom af 14. maj 1996 afsagt i sag T-82/95 (EFT nr. C 180 af 22. 6. 1996, s. 28).

Sag anlagt den 29. april 1997 af Bernard Yasse mod Den Europæiske Investeringsbank

(Sag T-141/97)

(97/C 212/59)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 29. april 1997 anlagt sag mod Den Europæiske Investeringsbank af Bernard Yasse, Fauvillers (Belgien), ved advokaterne Pascale Delvaux de Fenffe og Pierre-Paul Van Gehuchten, Bruxelles, og med valgt adresse i Schouweiler (Luxembourg) hos Michel Hautem, 90, route de Longwy.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Den Europæiske Investeringsbanks afgørelse af 31. januar 1997 annulleres.
- Følgelig bestemmes det, at sagsøgeren skal genindsættes i sin stilling.
- Investeringsbanken dømmes til at betale sagsøgeren:
 - i tilfælde af genindsættelse et beløb, som foreløbig fastsættes til 2 666 466 bfr. under forbehold af ændringer under sagen, og som består af efterbetalinger af den løn, som sagsøgeren oppebar, samt 1 000 000 bfr. i erstatning for særskilt ikke-økonomisk og økonomisk skade
 - hvis genindsættelse viser sig umulig:
 - et beløb på 1 390 150 bfr. svarende til den almindelige godtgørelsesordning i tilfælde af en lovlig afskedigelse
 - et beløb på 35 986 625 bfr. under forbehold af ændringer eller præciseringer under sagen
 - et beløb på 2 500 000 bfr. som godtgørelse for tab af præferencesatser, som er bevilget på byggelån
 - et beløb på 1 000 000 bfr. som erstatning for skade på sagsøgerens faglige anseelse.

- Investeringsbanken tilpligtes at betale sagsøgeren 300 000 bfr. som værgе for sit mindreårige barn.
- Den Europæiske Investeringsbank tilpligtes at betale samtlige sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Søgsmålsgrundene og de væsentligste argumenter er de samme som i sag T-140/97.

Sag anlagt den 7. maj 1997 af Natural Van Dam AG og Danser Container Line BV mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-155/97)

(97/C 212/60)

(Processprog: nederlandsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 7. maj 1997 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Natural Van Dam AG, et selskab efter schweizisk ret, og Danser Container Line BV ved advokat J. Van Dam, Rotterdam, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat F. Entringer, 34 A, rue Philippe II.

Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

- 1) Kommissionens beslutning af 7. marts 1997, SG(97)D/1862, hvorved den besluttede ikke at meddele sagsøgerne den ansøgte fritagelse i henhold til artikel 8, stk. 3, litra c), i Rådets forordning (EØF) nr. 1101/89 (¹), annulleres, og den ansøgte fritagelse meddeles.
- 2) Sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Sagsøgerne driver containerlinjefart på Rhinen. De påtænker at bygge tre specialiserede skibe, navnlig til transport af visse farlige stoffer, hvorfor de har ansøgt Kommissionen om fritagelse fra forbuddet i den nævnte forordnings artikel 8, stk. 1.

Afslaget på deres ansøgning er efter deres opfattelse i strid med forordningens formål, som ikke er at formindske indlandsskibsfartens tiltrækning af nye laster. Sagsøgerne har endvidere gjort gældende, at Kommissionen har vurderet de faktiske omstændigheder urigtigt og utilstrækkeligt, og at begrundelsen for dens beslutning er mangelfuld.

(¹) Rådets forordning (EØF) nr. 1101/89 af 27. april 1989 om strukturel sanering inden for indlandsskibsfarten (EFT nr. L 116 af 28. 4. 1989, s. 25).